

cărei introducere «constituie un adevărat tratat de diplomatică veche românească». «Toată istoria destul de obscură a Țării Românești din cele două secole — spunea el mai departe — cîștigă o nouă față prin comentariile luminoase care însoțesc aceste documente»¹.

Deși propunerea era pe deplin întemeiată, procedîndu-se la vot, din totalul de 25 votanți, I. Bogdan a obținut 17 voturi pentru, 8 membri votînd împotriva ei. Conform articolului 7 al Statutelor, întrunind două treimi din voturi, I. Bogdan a fost proclamat membru al Academiei².

«Rezerva» unora din vechii membri ai secției istorice a Academiei Române reflectă poziția lor față de noua direcție în istoriografie, reprezentată de I. Bogdan. E ceea ce va reieși, mai concludent, peste aproape doi ani, cu prilejul citirii discursului de recepție.

În ședința din 30 martie 1903, luînd cuvîntul spre a mulțumi Academiei pentru alegere, I. Bogdan, cu modestia care l-a caracterizat, a spus: «Știu că nici vîrsta, nici meritele mele nu-mi dădeau dreptul să mă aștept la această distincție onoare și atribui alegerea mea bunelor intențiuni ale acelora dintre D-voastră care cred că, prin intrarea unor elemente mai tinere în Academia Română, acestea se vor simți îndoit obligate să lucreze din toate puterile lor la progresul acestei înalte instituțiuni de cultură națională. Nu aduc cu mine nici un trecut bogat în fapte, nici o autoritate întemeiată pe vîrstă; aduc însă un profund respect pentru Academia Română și o hotărîre fermă de a conlucra la prosperarea ei»³. În continuare, el își expunea crezul său științific și patriotic, călăuza întregii sale activități: «În puținele și modestele mele lucrări de pînă acuma am fost întotdeauna călăuzit de o sinceră iubire de adevăr și de un entuziasm cald pentru trecutul poporului nostru, pe care am învățat a-l iubi»⁴.

După alegerea sa, I. Bogdan se va dovedi unul dintre cei mai activi membri ai Academiei, participînd de la început cu regularitate atît la ședințele secției istorice, cît și la ședințele plenare ordinare, publice sau extraordinare⁵.

Cu toată această muncă plină de elan și abnegație, I. Bogdan a trebuit să îndure o vreme «suferințele morale»⁶ pricinuite de unii membri ai Academiei, reprezentanți ai vechii concepții istorice, care nu apreciau strădaniile și roadele activității lui științifice.

Faptul nu este prin nimic surprinzător. Însuflețit de pasiunea descoperirii, studierii și publicării de izvoare noi pentru istoria poporului nostru, I. Bogdan era călăuzit în egală măsură de un ascuțit simț al probității științifice, pentru care scopul istoriei era de a cunoaște și învia trecutul așa cum documentele îl arată a fi fost, fără încercarea de a ignora mărturia lor, atunci cînd ea contravine unor scheme sau preferințe personale. De aceea, lucrările sale promovau o atitudine nouă, urmăreau cu fermitate și fără menajamente să înlăture greșelile și prejudecățile care împiedecau stabilirea adevărului istoric. Astfel, I. Bogdan a scos din circulație, în urma unei critici magistrale, izvoare plămuite și certificate uneori de somități ca B. P. Hasdeu (cazul «Diplomei

¹ *Ibid.*, p. 158.

² *Ibid.*

³ *Ibid.*, p. 158—159.

⁴ *Ibid.*, p. 159.

⁵ Vezi procesele verbale ale ședințelor, începînd cu cele din 30 martie 1903, pînă în mai 1919.

⁶ Vezi N. Iorga, *I. Bogdan*, în «Buletinul Comisiei istorice a României», vol. III, București, 1924, p. VI.